

יאיר ניצני מרים גבה

החופשה המושלמת

לא תמיד יש קשר בין איך שבאמת היה בחופשה המשפחתית, לבין התיאור שלה אחרי שחוזרים לארץ

איור: טל לזר

לה שהזמנתי ושתחפש שוב, היא חיפשה ואפילו מצאה את ההזמנה שלי – לספטמבר 2019. ההפצרות שלי שלא תעשה עניין, כולה טעות קלה של 12 חודשים, לא עזרו. הפקידה אמרה שפשוט אין להם חדרים פנויים.

בתוך שניות חזרתי למצב של חופשה בהפרעה. הבטתי בפנים של רעייתי והבנות, והבנתי שאני בצרה גדולה. הן עייפות ורעבות, הן על הרגליים מ-5 בבוקר, ואם לא אעשה משהו, נגה ניר נאמן תדווח הערב על החופשה החלומית שהפכה לפוגרום באב המשפחה.

התיישבתי על המחשב בלובי של המלון, ואחרי שעתיים מייגעות של חיפושים מצאתי מלון חלופי, שעלה כמו דירה באקדמיה. כדי להרגיע את העניינים, נאלצתי להשתמש גם בנשק יום הדין: שופינג. במשך שלושה ימים חרשנו את רומא לאורכה ולרוחבה, וקינינו חלקים גדולים ממנה. יצוין שביקרנו גם בכמה אתרים היסטוריים וספגנו תרבות, אבל אני בעיקר זוכר את עצמי ממתין לבנות מחוץ לחנויות, מתבאס שנגמרה לי חבילת הגלישה, מחפש רשת אלוטית ומתפלל שהסוללה תחזיק מעמד עוד קצת, וכך גם מסגרת האוברדראפט שלנו.

כשחזרנו לארץ, ניסיתי לסכם את החופשה ולהבין אם היא היתה סקנדל או פסטיבל. הגעתי למסקנה שבסך הכל, היא היתה לגמרי בינונית, כמו שקורה בדרך כלל. הבעיה היא שאנחנו, הישראלים, מתקשים להודות שהחוויה שעברנו לא היתה פסגת החלומות וגם לא פסגת הייאוש – סתם חוויה סבירה. האמצע לא נמכר טוב. מה תגיד לחבר'ה בעבודה – "אתם חייבים לראות תמונות מהחופשה הבינונית שלי?" ישראל לא ידווח ש"אתמול היה לי דייט עם בחורה ככה ככה". או שהיא מהממת, או שהיא מכה. ושום הורה לא יכריז שהקטן שלו הוא "הילד הכי ממוצע בבית הספר". בנוסף, אם החופשה שלך היתה זוועה, זה כי מישוהו דפק אותך – סוכן הנסיעות הרמאי או היוונים האנטישמיים. אם החופש שה היתה סבירה, זה פשוט כי התקמצנת על מאה דולר, או שאתה סתם דביל.

בעידן שבו מצפים מאיתנו להגיד את האמת ולהפסיק למ"כור אשליות, אני מציע להקים חברת נסיעות חדשה, "סביר טורס", שתשווק חופשות בינוניות למעמד הבינוני ותציג את הדברים כמו שהם. לא עוד "חופשה של פעם בחיים"; מעכשיו "חופשה של פעם בשנתיים", כולל "טוריה הקלאסית – החו" פשה המושלמת למי שאין לו תקציב להגיע לאיטליה".

● yairn@israelhayom.co.il

הקולוסיאום. אבל כידוע, גם מסע של 1,000 מדרגות מתחיל בצעד קטן (ומסתיים בסימנים כחולים ברגליים). בסוף הוויה דולורוזה נגלו בפנינו הים המדהים והבית, שחצוב כולו בתוך הצוק. ברגע אחד שכחתי מכל הקיטורים, ואפילו הגב הכואב לא הפריע לי לבצע היפוך של 180 מעלות ולהבין שהגענו לגן עדן, ושחבודשים הקרובים אנחנו הולכים לספר לכולם איך מצאנו את החופשה המושלמת, ושייצאו להם העיניים.

התפזרנו בחדרים, פרקנו את המזוודות, ואחרי שכולם מצאו את מקומם, יצאנו לסופר השכונתי לצייד את עצמנו במצרכים לבישול. המכולת השכונתית היתה כמובן 1,000 מדרגות למעלה, אבל אני כבר שינתי פאזה. אני קליל, יהיה מדהים. אמנם הלב שלי דפק כאילו סיימתי תחרות איירון מן, ובהפסקות שלקחתי לעצמי בכל 200 מדרגות בדקתי ליתר ביטחון בטלפון הנייד אם יש בתי חולים על האי – אבל זה לא יקלקל לי את החופשה המי שורפת. יהיה מדהים.

חזרנו עם המצרכים, בישלנו ארוחת ערב נחמדה, ואכי לנו אותה מול הנוף המדהים של האי. נכון, המרפסת היתה מלאה בתינושים, ובסוף הארוחה נאלצנו גם לסדר אחרינו וגם לשטוף כלים, אבל היתה אווירה משפחתית, ולמעט כמה עקיצות יתושים וכמה עקיצות בין הבנות, היה ערב מקסים. גם היום שלמחרת היה מוצלח. הים היה מדהים ביופיו, ובמרחק כמה מדרגות מהבית. היינו מבודדים להפליא, הלי כנו למסעדות דייגים, שחינו, שטנו בסירה, והיה כיף אדיה כבר רמיינתי איך אני יושב עם חברים ומספר להם על היעד המטורף, על אשתי הגאונה שמצאה אותנו, ואיך הצלחנו לבי רוח מהעולם לאי בורד וחופשה מושלמת בסכום מינימלי. אבל אחרי יומיים התחיל לרדת גשם. על פי התחזיות, הוא לא התכוון להיעלם בארבעת הימים הנותרים. לא היה אפשר לטייל לשום מקום, לא היה אפשר לשחות, וכל ניסיון לשוט בסירה היה עלול להיגמר כמו הטיטאניק. מועצת המשפחה, בראשות הקטנה, החליטה שצריך לחתוך את ההפסדים ול- עבור לעיר הגדולה רומא.

אחרי נסיעה של עשר שעות ביבשה וכים, הגענו לרומא. העיר הגדולה קיבלה אותנו בחמימות, והמלון שהזמנתי באישון לילה באינטרנט אפילו נראה מפתיע לטובה. לך תמצא מלון מהיום למחר למשפחה שלמה, כשהעיר עמוסת תיירים. אבל אני הצלחתי, אני הרי תותח חופשות.

כשהגענו למלון גילינו שהוא אכן נראה נפלא, רק שהפקי" דה בקבלה ממש לא מצאה את ההזמנה שלנו. אחרי שנשבעתי

הישראלי שחוזר מחופשה ורץ לספר לחבר'ה מכיר רק שתי אופציות: או שהיה מהמם, מושלם והכי מדהים ever, או שהיה סוט, איום ונורא, זוועה שלא ברא השטן. אין אמצע.

לכן, לא תמיד יש קשר בין איך שבאמת היה בחופשה, לבין התיאור שלה אחרי שחוזרים לארץ. יש את אלה שתמיד יתלוננו שעברו עליהם: הקפה היה קה, הגלידה היתה חמה, המלון היה עמוס, הישראלים התנהגו כמו בהמות, והגרמנים האלה הם חבורת צנונים. לעומת זאת, יש את אלה שהופכים כל חופשה שלהם למשהו שיעורר קנאה גם אצל הנסיך ממונקו. "המלון – חמישה כוכבים" (יותר כמו 50 פשפשים), "הנוף – עוצר נשימה" (כי אם נושמים מריחים את המזבלה הצמודה), "השירות – התייחסו אלינו כמו למלכים" (שמועלים לגרדום), "האוכל – מישלן" (צמיגי מישלן).

גם אנחנו החלטנו לנצל את החגים לחופשה משפחתית, כשהתירוץ הוא "נחגוג לך יום הולדת, רק אתה, אני והב" נות". הגברת הראשונה התיישה על המחשב, ובמשך שלושה ימים ולילות חרשה את כל האתרים, עד שמצאה את בית חלומותינו המושלם: בית להשכרה במחיר סביר באי פונצה שבדרום איטליה.

התמונות נראו מבטיחות, הבית שוכן על צוק עם נוף נהדר, ונראה היה שאפשר להעביר שם שישה ימים נחמדים של שחייה, שיט בסירה ואוכל איטלקי. הנחתי שאי כזה, שאין בו קניונים אלא רק חנויות קטנות עם חרוזים ומגנטים של דגים, יצמצם באופן משמעותי את הרחף של נשות המשפחה לצאת לסיורי קניות. נמאס לי לעמוד מחוץ לחנויות בגדים ולחכות שהן ייצאו משם עם שקיות.

זה התחיל לא טוב. הטיסה היתה ב-6 בבוקר, מה שאילץ אותנו לקום ב-2 בלילה. נחתנו ברומא, ואחרי יותר משעה בביקורת דרכונים, נאלצנו לחכות עוד שעה למזוודות, כך שיצאנו לאוויר האיטלקי רעננים כמו פסטה שחוממה במיקרו ונשארה יומיים על השולחן. תחושת האופוריה הת- חלפה ב"למה היינו צריכים את הסיוט הזה?" ו"מה היה רע בשמחת תורה אצל הדודים במזכרת בתייה?"

אחרי כמה סנדוויצ'ים, קפה והצטיידות לדרך, נסענו דרו" מה לעיירה אנציו. משם יוצאת שלוש פעמים ביום רחפת אל האי שלנו. הכרטיסים היחידים שהתאימו לנו הזמנים שלנו היו לרחפת של אחר הצהריים שיוצאת ב-4, כך שהיו לנו שלוש שעות של המתנה. צעדנו עם המזוודות שני ק"מ בחום נורא לעבר בית קפה, ושם הטבענו את שעמומנו בעוד כמה סנדוויצ'ים וכוסות קפה.

כשהגענו לאי, כל הצרות נשכחו. הנוף המדהים והאוויר הנקי הבהירו ששיחקנו אותה בגדול, ושאנחנו הולכים לה- ראות לכל החברים שמעלים תמונות מהחופשה מאיפה משתין הלוקוס. אחרי נסיעה קצרה לעבר הבית שלנו, נהג המונית הודיע שהגענו ליעד. גם אחרי שווידאתי שכולם – חמש נפשות ו-15 מזוודות – ירדו מהמונית, הרגשתי שמשוהו חסה אחרי כמה שניות הבנתי מה חסר: הבית. שום מבנה לא נראה בסביבה. התיישבתי מיואש על אבן ורמיינתי את עצמי מתראיין לכתבה של נגה ניר נאמן בערוץ עשר על "עוקץ החופשות הגדול – הישראלים שהזמינו וילה חלומית ומצאו את עצמם ישנים על קרטון פיצה".

"מי היה מאמין שדבר כזה יקרה במקום שומר חוק כמו דרום איטליה", אמרתי למיקרופון של נגה. הכתבה נקטעה, כי אשתי החזירה אותי למציאות ואמרה שהבית נמצא ושאלה את המזוודות. מתברר שצריך לרדת אליו במדרגות – ליתר דיוק, 1,000 מדרגות.

הייתי איך אני יורד לשם עם מזוודות שכל אחת בגודל